

Arrest

nr. 167 408 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2015 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2007 dienden verzoeker en zijn vrouw een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 april 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (oude bijlage 26*bis*).

Op 28 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn vrouw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 2467 van 10 oktober 2007 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen dit arrest gingen verzoeker en zijn vrouw in beroep bij de Raad van State.

Op 28 december 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn vrouw (bijlage 13*quinquies*).

Op 4 februari 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede asielaanvraag in.

Op 3 maart 2008 weigerde de gemachtigde die aanvraag in overweging te nemen (bijlage 13*quater*).

Op 4 maart 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoeker en zijn vrouw werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 10 maart 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 mei 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 17 juli 2008.

Op 7 augustus 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw opnieuw een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 23 september 2008.

Op 2 december 2008 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 10 maart 2008 onontvankelijk.

Op 29 oktober 2010 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 20 december 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 29 oktober 2010 ongegrond.

Op 21 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 4 maart 2008 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 april 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2012 verklaarde de gemachtigde de regularisatieaanvraag van 11 april 2012 onontvankelijk.

Op 23 april 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk en werden verzoeker en zijn vrouw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 25 juli 2012 werd de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 juni 2012 ingetrokken.

Op 14 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 april 2012 onontvankelijk.

Op 27 september 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voor de vrouw van verzoeker en hun zeven minderjarige kinderen, (bijlage 13septies) omdat zijn vrouw werd aangetroffen in illegaal verblijf. Tegen deze beslissing stelden verzoeker en zijn vrouw op 13 oktober 2014 een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Bij arrest nummer 131 432 van 14 oktober 2014 verwierp de Raad de vordering tot schorsing wegens laattijdigheid van het beroep.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aan de vrouw van verzoeker en hun zeven kinderen voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door de vrouw van verzoeker op 11 september 2012, onontvankelijk. Hiertegen stelden verzoeker en zijn vrouw een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 162 145.

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoeker op 11 september 2012, eveneens onontvankelijk.

Op 14 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens voor verzoeker de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aan verzoeker werd diezelfde dag een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (20.04.2007, 28.12.2007, 03.03.2008, 06.04.2012, 27.09.2012), nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 11.09.2012.”

Op 17 oktober 2014 werden verzoeker en zijn vrouw vrijgelaten.

Bij arrest nr. 166 499 van 26 april 2016 vernietigde de Raad de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 oktober 2014.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn tweede middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht dit onderdeel toe als volgt:

“DOORDAT, tweede onderdeel, de bestreden beslissing een inreisverbod van 3 jaar betreft, gemotiveerd op de reden dat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan in toepassing van artikel 74/11 VW.

TERWIJL, de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) zonder enige motivering een inreisverbod instelt van 3 jaar.

1. Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Art. 74/11 van de Vw. voorziet :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er is geen enkele motivering daaromtrent. Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven (aanwezig in casu). In casu betwist verzoeker dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod (behoudens een verkeerd gemotiveerde terugkeerverplichting, supra).

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid. Dat dit inreisverbod met maximale duur in gegeven omstandigheden niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord wordt. Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30 dagen, lopende de procedure, zonder enige pertinente motivering een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

Het totale gebrek aan enige motivering dienaangaande werd reeds gesanctioneerd : zie aldus nog recent : RvV nr. 93.272 van 16/04/2013, RvV nr. 98.002 van 27/02/2013, RvV nr. 94.430 van 21/12/2012

2. Overwegende dat de wettelijke bepalingen uiteengezet in het enig middel leggen een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering op.

Dat deze geciteerde wettelijke bepalingen in het middel dan ook manifest miskend zijn.

Dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd moet zijn op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

Dat de genomen beslissing aantoonde dat de auteur ervan wel beschikte over het geheel van de elementen (zie feiten : verblijfsaanvragen 9ter en 9bis, zie ook stukken administratief dossier), nuttig voor een correcte analyse van verzoeksters aanvraag, maar deze gewoon niet in aanmerking nam.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoekster.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op 74/11 van de wet van 15 december 1980, alsook de overige bepalingen vermeld in het middel.

ZODAT,

Niet kan worden weerhouden dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd conform de voornoemde wettelijke artikelen.

De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen vaststaat.”

Verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker kan niet voorhouden als zou op automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar worden opgelegd. Er wordt immers in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting, gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten van 20/04/2007, 28/12/2007, 03/03/2008, 06/04/2012 en 27/09/2012. Daarnaast werd er in de beslissing op gewezen dat verzoeker nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied te verlaten en dat hij daarenboven een aanvraag 9bis heeft ingediend op 11 september 2012.

Waar verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 september 2012, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet genomen werd vooraleer omtrent die aanvraag een beslissing werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de aanvraag van 11 september 2012 op 14 oktober 2014 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De omstandigheden waarnaar verzoeker thans opnieuw verwijst in zijn verzoekschrift, werden derhalve door de verwerende partij beoordeeld, wat het voorwerp uitmaakt van een ander beroep tot nietigverklaring (rolnummer 166.065) ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Louter ten overvloede wijst de verwerende partij op het arrest nr. 99.256 van 19 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het volgende wordt gesteld: [...]”

In het eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker eveneens in het licht van de motiveringsplicht en in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

“Er werden inderdaad bevelen afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Echter, de medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd nadien nog onvankelijk verklaard, wat een legale verblijfssituatie uitmaakt.

Verzoeker had bijgevolg opnieuw een verblijfsground in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. En hij had op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet dan ook recht op een attest van immatriculatie en kon niet langer het onderwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Aldus oordeelde de Raad in het arrest met nr. 112.609 van 23.10.2013 : *“Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. (...) Waar verwerende partij verder opmerkt dat het rechtsverkeer nu eenmaal gekenmerkt wordt door soms positieve en soms negatieve beslissingen, dient de Raad op te merken dat in deze niet voorbijgegaan kan worden aan het gestelde in artikel 7, tweede lid van het bovenvermelde koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat de afgifte van een attest van immatriculatie inhoudt in het geval van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.”*

Verzoeker kreeg een tijdelijke legale geldige verblijfsstatus in 2009 voor drie jaar lang, waardoor huidige bestreden beslissingen twee jaar later onmogelijk kunnen gegrond worden op het niet naleven van eerdere (impliciet ingetrokken) bevelen.

Verwerende partij kende verzoekende partij zelf een voorlopige verblijfstitel toe en kan haar dan evident in die toestand niet verwijten het land niet te hebben verlaten !

Deze bevelen dienden eigenlijk te worden ‘verwijderd’ na de beslissing tot ontvankelijkheid van verweerster, wat zij naliet te doen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op het artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (die een verblijfstitel voorziet), en het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980.”

Aangaande de afgifte van het attest van immatriculatie en de gevolgen daarvan voor de voorheen afgegeven bevelen, stelt verweerder in de nota het volgende:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 4 maart 2008, op 19 januari 2009 ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd ten gevolge van de ontvankelijkheidsbeslissing in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De afgifte van een attest van immatriculatie houdt geenszins in dat er een verblijfsrecht werd toegekend. Een attest van immatriculatie wordt enkel afgegeven in afwachting van een beslissing ten gronde en betekent enkel dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. De Raad van State stelde in arrest nr. 221.518 van 26.11.2012 dat een attest van immatriculatie kan niet worden aanzien als het verlenen van een tijdelijk verblijfsrecht (“qu’une telle attestation indique seulement que l’étranger est provisoirement inscrit au registre des étrangers en attente d’une décision quant à la demande de séjour qu’il a introduite”).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hij op 19 januari 2009 geenszins in het bezit gesteld van een verblijfsrecht en verdwenen de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geenszins uit het rechtsverkeer. Bovendien werd voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 21 februari 2012 ongegrond verklaard, waardoor niets verzoeker verhinderde om uitvoer te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waartegen geen rechtsmiddel werd aangewend en die in het rechtsverkeer zijn blijven bestaan. Verzoeker toont geenszins aan als zou hij bevolen zijn om het grondgebied te verlaten op het moment dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. Ook verantwoordt hij geenszins waarom hij geen gevolg diende te geven aan het bevel dat hem ter kennis werd gebracht op 27 september 2012. Voor zover verzoeker thans kritiek uit op het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2012 en stelt dat de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk daar die beslissing thans niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker verwijst terecht naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Hij voert aan dat wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven. *In casu* betwist verzoeker dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden nu hij meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod (behoudens een verkeerd gemotiveerde terugkeerverplichting, *supra*). Er wordt volgens verzoeker op *quasi* automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt volgens verzoeker niet uiteengezet. Het gebrek aan enige motivering maakt dat er volgens hem een schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid. Volgens hem is het opleggen van een inreisverbod met maximale duur in de gegeven omstandigheden niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord.

Aangaande het onderscheid tussen de motivering van het inreisverbod *“an sich”* en van de duur van het inreisverbod stelde de Raad van State onder meer: *“Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op hemzelf rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat die beslissing niet kennelijk onredelijk is. Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft.”* (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de motivering voor het nemen van het inreisverbod zelf, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, en anderzijds de maximumduur van drie jaar. In het bestreden inreisverbod gaat de gemachtigde evenwel ook voor de motivering van de duur in op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, aangezien geen gevolg werd gegeven aan verscheidene bevelen en verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om België en het Schengengrondgebied te verlaten. Er wordt wat betreft de duur van drie jaar immers gesteld: *“er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene,*

na het betekenen van de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (20.04.2007, 28.12.2007, 03.03.2008, 06.04.2012, 27.09.2012), nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 11.09.2012 ."

Zoals verzoeker terecht opmerkt, werd *in casu* op automatische wijze de maximumtermijn van drie jaar opgelegd. Het voor de duur verwijzen naar het geen gevolg geven aan eerdere bevelen en het nalaten van stappen te zetten om gevolg te geven aan die bevelen, komt immers op niets anders neer dan dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, hetgeen de motivering vormt voor het opleggen van een inreisverbod, maar geen indicatie geeft dat enigszins werd beoogd rekening te houden met de specifieke elementen eigen aan de zaak vooraleer een duur van drie jaar op te leggen zoals vereist door het eerste lid van § 1 van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het kan door verweerder dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. Het feit dat ook wordt gesteld dat een aanvraag 9bis werd ingediend op 11 september 2012, namelijk meer dan twee jaar voor de afgifte van het thans bestreden inreisverbod, doet hier evenmin afbreuk aan. Het is niet meer dan een loutere administratieve vaststelling (cassatie-arresten RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225; 234.228; 234.229; 234.230; 234.231; 234.233). Waar verweerder in de nota nog stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat die voormelde aanvraag van 11 september 2012 ondertussen ook onontvankelijk werd verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden en benadrukt dat het die omstandigheden zijn waarnaar verzoeker thans ook verwijst, maar zij volgens verweerder het voorwerp uitmaken van een ander beroep, meent de Raad dat een afweging in het licht van de vereiste buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag in het herkomstland, niet kan gelijkgesteld worden met de afweging die dient te gebeuren in het licht van het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur. Gezien de verregaande draagwijdte van een inreisverbod van drie jaar, kan niet worden volstaan met een eenvoudige verwijzing naar een motivering omtrent omstandigheden eigen aan de zaak in het kader van het onontvankelijk verklaren van een 9bis-aanvraag. De verwijzing in de nota naar een arrest van de Raad, bovendien uitdrukkelijk ten overvloede, is niet dienstig nu dit geen precedentwaarde heeft in onze continentale rechtstraditie.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is gegrond en leidt tot de nietigheid van het bestreden inreisverbod.

Ten overvloede heeft verzoeker in zijn eerste onderdeel van het tweede middel met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 112 609 in algemene vergadering gewezen, terecht aangestipt dat gezien het attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2009, dit als gevolg heeft dat verzoeker niet kan worden verweten het land niet te hebben verlaten. Als gevolg van de afgifte van dit attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, had verzoeker het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van deze aanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007 en 3 maart 2008 waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Uit deze recentere rechtspraak van de Raad van State, dan diegene waarnaar verweerder in de nota verwijst, blijkt dat de Raad van State deze zienswijze reeds heeft onderschreven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES